

Dag 1. Fredag d. 31. august

Så blev det endelig fredag, og afrejsedagen! Vi mødtes alle tre i Kastrup lufthavn, Mickel kom dog "lidt" for sent, da han opererede ud fra "bor man tæt på, tager man først hjemmefra på det tidspunkt man har aftalt at mødes" princippet, og lod undertegnet og Bill vente på hans ankomst. Vi fik tjekket vores bagage ind uden problemer, og gik mod gaten. Begge flyvninger var så behagelige som de nu kan være, givet at man sidder i en stol i hhv. 6, og 8 timer. Vi ankom endelig i Johannesburg lufthavn, og blev mødt af en IPF mand, som skulle køre os til stævnestedet i Potchefstroom. Vi diskuterede hurtigt hvor langt der var, Mickel mente der var 26km, ut. mente det var omkring en time og Bill ville gerne bare sove. Efter en køretur på hvad føltes som 2 timer (senere fandt vi ud af, at der var omkring 130km), ankom vi til stævnehotellet. Vi fik tjekket ind, spist aftensmad, og gik på hovedet i seng.

Dag 2. Søndag d. 2. september

Da Sydafrika er et overvejende kristent land, er stort set alt lukket om søndagen. Vi brugte derfor dagen på at falde til, og ordne praktiske ting. Dagen gik derfor med en træning, teknisk møde, afslapning, og et besøg på vægten, for at konstatere at der var god plads til en magnum, eller to.

Dag 3. Mandag d. 3 september.

Idag var der to ting på programmet. 1. Åbningsceremonien kl 13. 2. Løvepark kl 14. Åbningsceremonien gik glimrende, Mickel og ut. stod skarpt på scenen og repræsenterede de danske farver til UG. Så var det tid til løveparken - en oplevelse vi sent vil glemme.

Dag 4. Tirsdag d. 4. september

Så kom dagen hvor den første dansker skulle i ilden. Indvejning og udstyrstjek gik som det skulle, og vi klappede i vores små hænder, da Japanerne ikke fik godkendt deres trøjer grundet "ulovlige syninger". Den rå opvarmning var udemærket, men sidste opvarmningsløft var lidt sløv, og vi valgte derfor at sætte startvægten ned. Styrkeguderne var ikke helt med os, og vi kom desværre et sekundet for sent til at ændre startvægten. Det var bare ærgerligt, og ut. måtte derfor lige stramme ballerne og forsøge at løfte vægten alligevel. Det gik desværre ikke, hvilket resulterede i en udbomning. Det var super ærgerligt, men vi skulle videre. Startvægten i bænken blev sat ned med det samme, i et forsøg på at få så mange godkendt løft dér som muligt. Første forsøg på 85kg blev underkendt grundet nedadgående bevægelse, så 85 blev meldt igen. Denne gang blev den løftet, og vi meldte 87,5 for at få endnu et godkendt løft. Den blev godkendt med nød og næppe. Opvarmning til dødløften blev forkortet en del, for at spare på kræfterne, da vi måtte anerkende at kroppen ikke helt var med på at løfte. Heldigvis fløj startvægten på 152,5kg op, og der blev meldt 160. Den kom også fra gulvet og blev godkendt. Vi gik efter en bronze i dødløft, og meldte derfor 170kg, hvilket havde været en god afslutning på en ærgerlig dag. Den kom ca. 1cm fra gulvet, hvilket ikke helt var nok til en placering.

/Anna Schjøtt

Dag 5. Onsdag d. 5.

Så blev det Mickels tur til at vise sig frem på den internationale scene. Da han skulle veje sent ind, brugte vi formiddagen på at pleje holdånden.

Lidt i 15 gik vi mod stævnehotellet, og indvejningen gik næsten smertefrit. Den ene domme var ikke dukket op, så der var en del forvirring om hvorvidt der skulle tjekkes udstyr. Heldigvis dukkede ham op, udstyret blev godkendt, og vi gik mod opvarmningen. Opvarmningen kørte som smurt, og vi delte rack med amerikanerne, som var meget professionelle og var altid et skridt foran angående vægte, hulhøjde mm. Vi satte os ind, og gjorde klar til, at Mickel skulle ind på plateauet. Der var

noget trangt, og det blev ikke bedre da rengøringskonen besluttede sig for, at hun skulle vaske gulv lige midt i knæbindskaos.

Startvægten fløj op, og der blev meldt 287,5. Ligeledes fløj den op, men blev desværre underkendt på dybden. Der blev meldt 290 for at gå efter en bronzemedalje og Mickel satte sig lidt dybere og den blev godkendt! Desværre fik amerikaneren sit sidste løft, og Mickel endte med en 4. Plads. Så kom vi til bænkpres, aka yndlingsøvelsen. Opvarmningen var let, og ligeledes var første (170kg) og andet forsøg (177,5 kg). Tredje forsøg blev desværre for tungt, og spotterne måtte hjælpe til, for at få den fra brystet. Nu var det tid til at dødløfte. Som meget få mennesker ved, så gled Mickel til en af de sidste træninger i SA, og smadrede sin lilletå fuldstændig. Jeg vil spare jer for billeder, for den var virkelig klam. Dette betød så, at han havde svært ved at have sko på, støtte på den og alt det man ellers plejer at bruge sin lilletå til - hvilket inkluderer dødløft. Der var pres på til dødløften, da han var nomineret til en guldmedalje. Der var flere som også havde meldt 275 som startvægt, men vi valgte alligevel at blive dér. Den fløj heldigvis op, men det gjorde den også for konkurrenterne. Der blev meldt 292,5 men blev underkendt på nedadgående bevægelse. De nærmest trusler, Rusland og USA, havde hhv. fået 292,5 i andet forsøg og misset 292,5. Vi valgte at blive på 292,5, da Mickel var den letteste, for at gå efter medalje. Rusland øgede til 310kg, og amerikaneren meldte 295kg. De missede begge løft, og Mickel blev verdensmester i dødløft!

